

Nuntă, căsătorie, legământ

Sâmbătă, 16 decembrie 2006

Gili Cârstea

Pavel aduce încă un argument zdrobitor că educația religioasă obținută în școlile de teologie nu este de niciun folos în înțelegerea împărăției lui Dumnezeu, a caracterului și principiilor Sale neschimbătoare. Înțelepciunea omenească nu poate pătrunde tainele lui Dumnezeu, deoarece nu le înțelege și nu le poate analiza cu instrumentele pe care le posedă. Pavel a avut nevoie de o perioadă destul de lungă de dezintoxicare, înainte de a putea înțelege taina lui Dumnezeu. Tot ce învățase la universitatea din Ierusalim era în contrast flagrant cu realitățile împărăției lui Dumnezeu, pe care le-a obținut mai târziu prin “descoperire dumnezeiască.”

“Prin descoperire dumnezeiască am luat cunoștință de taina aceasta, despre care v-am scris în puține cuvinte. Citindu-le, vă puteți închipui priceperea pe care o am eu despre taina lui Hristos” (Ef 3:3-4).

El vorbea aici despre unirea dintre natura umană cu cea divină, așa cum se întâmplase în Omul Isus Hristos. Dar a fost obligat să se limiteze la acele “puține cuvinte,” deoarece audiența lui nu era pregătită să depășească evlavia fără putere în care era ținută de teologia populară.

Astăzi biserica stă tare la “învățăturile începătoare” ale credinței, fiind cu totul nepregătită să înțeleagă “taina lui Hristos” despre care Pavel vorbise doar în puține cuvinte. Concepția actuală este aceea că subiectul tainei lui Hristos nu poate fi important, atâta timp cât despre el se vorbește în Scriptură doar în puține cuvinte. Din acest motiv, îngerul al șaptelea nu poate suna din trâmbița lui (Apoc 10:7) anunțând că taina lui Dumnezeu a luat sfârșit, s-a împlinit, a ajuns la realizarea scopului ei în familia omenească.

Pavel a încercat de multe ori să aducă înaintea poporului lui Dumnezeu subiectul tainei lui Dumnezeu, dar mereu se mulțumea să facă doar aluzii trecătoare, conștient că nu are cui vorbi. Așa se întâmplă în pasajul din Efeseni 5, unde a pornit de la o imagine familiară, pe care o puteau înțelege, spre a ajunge la adevăruri profunde. Dar s-a oprit imediat, dându-și seama că generația aceea pierduse trenul escatologic și deci nu merita să-i mai amețească inutil. Ascultați:

“Bărbaților, iubiți-vă nevestele cum a iubit și Hristos Biserica și S-a dat pe Sine pentru ea, ca s-o sfințească, după ce a curățit-o prin botezul cu apă prin Cuvânt, ca să înfățișeze înaintea Lui această Biserică, slăvită, fără pată, fără zbârcitură sau altceva de felul acesta, ci sfântă și fără prihană. Tot așa trebuie să-și iubească și bărbații nevestele, ca pe trupurile lor. Cine își iubește nevasta, se iubește pe sine însuși. Căci nimeni nu și-a urât vreodată trupul lui, ci îl hrănește, îl îngrijește cu drag, ca și Hristos Biserica; pentru că noi suntem mădulare ale trupului Lui, carne din carnea Lui și os din oasele Lui. De aceea va lăsa omul pe tatăl său și pe mamă-sa, și se va lipi de nevestă-sa, și cei doi vor fi un singur trup. Taina aceasta este mare - vorbesc despre Hristos și despre Biserică” (Efeseni 5:26-32).

Ca și mine, ați auzit probabil acest pasaj folosit în predici de mii de ori, cel mai adesea la nunți. Dar niciodată nu am auzit imaginea legăturii dintre soți prezentată în contextul ultimei propoziții din citat, care este de fapt punctul central al evangheliei, temelia legământului cel veșnic. “Taina aceasta” pare atât de mare încât biserica recunoaște deznădăjduită că nici la două mii de ani după enunțarea ei, poporul nostru nu este capabil să pună în practică formula credinței adevărate.

Pavel nu a inventat această paralelă dintre căsătorie și taina lui Dumnezeu, unirea dintre natura divină și cea umană. El aproape a copiat-o cuvânt cu cuvânt și idee cu idee din Maleahi, iar acolo este vorba exact despre unirea dintre cele două naturi:

“Și dacă întrebați: ‘Pentru ce?’... Pentru că Domnul a fost martor între tine și nevasta din tinerețea ta, căreia acum nu-i ești credincios, cu toate că este tovarășa și nevasta cu care ai încheiat legământ! Nu ne-a dat Unul singur Dumnezeu suflarea de viață și ne-a păstrat-o? Și ce cere acel Unul singur? Sămânță dumnezeiască! Luați seama, deci, în mintea voastră, și nici unul să nu fie necredincios nevestei din tinerețea lui! ‘Căci Eu urăsc despărțirea în căsătorie,’ zice Domnul, Dumnezeul lui Israel, ‘și pe cel ce își acopere haina cu silnicie,’ zice Domnul oștirilor. De aceea, luați seama în mintea voastră, și nu fiți necredincioși!” (Mal 2:14-16).

Ca și sanctuarul, căsătoria era o pildă despre scopul lui Dumnezeu de a uni cele două naturi despărțite. El “urăște” despărțirea de izvorul vieții, căci ea aduce moarte veșnică pentru copiii Săi. Dar atunci când legătura cu natura divină este refăcută, când legământul este împlinit, rezultatul este “sămânța dumnezeiască,” oameni refăcuți după chipul lui Dumnezeu, demni și autentici urmași ai lui Hristos.

Ca să nu existe dubii că aici este vorba despre legământul cel veșnic, Maleahi continuă, doar peste un verset, să pună în context această ilustrație despre căsătorie:

“Iată, voi trimite pe solul Meu; el va pregăti calea înaintea Mea. Și deodată va intra în Templul Său Domnul pe care-L căutați: Solul legământului, pe care-L doriți; iată că vine, zice Domnul oștirilor. Cine va putea să sufere însă ziua venirii Lui? Cine va rămâne în picioare când Se va arăta El? Căci El va fi ca focul topitorului, și ca leșia nălbitorului. El va ședea, va topi și va curăți argintul; va curăți pe fiii lui Levi, îi va lămuri cum se lămurește aurul și argintul, și vor aduce Domnului daruri neprihănite” (Mal 3:1-3).

La rândul ei, sora White pune acest pasaj din Maleahi în contextul adevărului despre sanctuar, folosindu-l ca să justifice poziția ei despre intenția lui Dumnezeu de a locui în ființele inteligente, “de la serafimul luminos și sfânt până la om” (DA 161). Ea spune că, de la căderea lui Adam, scopul lui Dumnezeu a fost refăcut doar în Omul Isus Hristos, iar pe El Dumnezeu L-a făcut împlinitor și garant al legământului cel veșnic.

Solul legământului nu poate intra în templul Său atâta vreme cât nu înțelegem și nu apreciem taina lui Dumnezeu. Doar pentru acest scop înalt a trimis Dumnezeu poporului Său “un învățător al neprihănirii.” Privind la neprihănirea lui Hristos, și descoperind acolo împlinirea scopului lui Dumnezeu, avem șansa veacurilor să trecem de la învățăturile începătoare ale credinței la cunoașterea realităților cerești ale noului legământ. Doar “Hristos în voi” este “nădejdea slavei,” singura slavă care poate lumina bezna spirituală ce acoperă biserica și planeta.

Invitația “Toate sunt gata, veniți la nuntă” (Mat 22:4) este încă actuală.